NURULLAH GENÇ

Rüveyda

ŞİİR

RÜVEYDA

Fezayı bağlayarak yorgun kanatlarına
Bir güvercin uçurup kıtalar arasından
Çağırdın beni
Geçerek birer birer sürgün kanyonlarını
Derbeder koşup geldim ışıldayan tahtına
Yarım koyup bir bardak kurşun rengi çayımı
Yıkarak yalnızlığa kurduğum sarayımı
Yetim çığlıklarımı duyurmak üzre sana
Koşup geldim; iliştir beni memnu bahtına

Adını söylemek istemiyorum
Her hecesi amansız bir kor dudaklarımda
Her harfine yıllardır şimşeklerle yarıştım
Zindanlara karıştım, ölümlerle tanıştım
Adını söylemek istemiyorum
Rüveyda dediğim zaman
Anla ki, senin için yürüyor kelimeler
Çığlığımın atardamarlarından

Hangi yıldızdır bilmem, gözlerin
Kayar da üzerime Rüveyda
Önce tuhaf bir deprem yayılır bedenime
Sonra açılır önümde ıstırap vadileri
Silik renkleriyle adımlarıma
Çözülmeye yüz tutan bir mazi mühürlenir

Hayalin bittiği menfeze doğru
Alaca bir at koşar içimde
Zamansız, mekânsız nefese doğru

Uslanmaz bir yürek taşıdığıma dair
Yaygın bir kanaat dolaşır aynalarda
Oysa Rüveyda
Baştan başa ben
Kevser akan, gül kokan bir kalbin filiziyim

Kitaplara sürdüğüm kapkara lekelerden
Bir anlatsam nasıl utandığımı
Bir doğrulsam eğildiğim yerlerden
Ağarır tanyeri nilüferlerin
Alaca bir at koşar içimde
Ezer toynaklarıyla anılarımı

Sular köpürmemeliydi Rüveyda
Kırılmamalıydı ıslak dalları hasret servilerinin
Ben zehire alışkınım, şerbete değil
Rüyalar nefret eder avare duruşumdan
Kâbuslar çeker ancak derdimi yeryüzünde
Sen gün boyu simsiyah bir ufukla beraber
Ben her gece bir Mehdî türküsüyle çilekeş
Yargılamak için zeval kayıtlarını
İnkılâp bekliyorum

Hangi umut çiçeğidir bilmem, ellerin
Uzanır da gönlüme Rüveyda
Derinden bir ok saplanır bağrıma
Beynimi çağıran bir sese doğru
Alaca bir at koşar içimde
Zamansız, mekânsız nefese doğru

Varlığın cinayettir memleketimde işlenen
Akıtır kanını asil pehlivanların
Yokluğun sükûnettir kuşatır evrenimi
Varlığın ve yokluğun ölümüdür baharın

Şimdi yıldızlardan bakamıyorsun
Göklerinde bir Belkıs otururdu Rüveyda
Binlerce gökkuşağı olurdu kirpiklerin
Güneş bir anne gibi dururdu başucunda
Artık dokunamıyor kâkülün bulutlara
Karalara bürünmüş saçlarında dolunay
Ben bu kadar zulme lâyık mıyım Rüveyda

Hangi ressamı vurur bilmem, endamın
Sarar da benliğimi
Ben beni tanımam kaldırımlarda
Kafesleri yutan kafese doğru
Alaca bir at koşar içimde
Zamansız, mekânsız nefese doğru

Kırmızı bir kurdele bağlayarak alnına
Duydun mu orkideye dua eden birini
Bu ısmarlama yüzler yok mu Rüveyda
Bu yapmacık bebekler
Gözyaşı akıtırken gülenler yok mu
Beni kahrediyor geceler boyu

Hangi çağın gelişidir bilmem, gülüşün
Soluk bir dünyanın mezarlarına
Gömerek gurbetimi
Kapadı karanlığa Yesrib, kapılarını
Meydan okuyuşun çağın ordularına
Bilmem hangi mevsimin başlangıcıdır
Doruklardan öte hevese doğru
Alaca bir at koşar içimde
Zamansız, mekânsız nefese doğru

Yasını tutuyorum kararttığım düşlerin
Yıpranmış divaneler gibiyim sokaklarda
Amansız bir yalnızlık üfleyen pencereler
Lif lif yoluyor kahır seyyahı bedenimi
Önümde, haksızlığın hesaba çekildiği
Siyahın simsiyahı tanımadığı mahşer
Arkamda, kare kare ömrümü belirleyen
Hatırladıkça yanıp tutuştuğum resimler

Söyle, nasıl aşarım pişmanlık dağlarını
Yeniden bir Nil olup taşar mıyım çöllere
Kim giydirir başıma tacını nihayetin
Kim takar bileğime hürriyet künyesini
Karada balık gibi nasıl yaşarım, söyle.

Rüveyda, seziyorum; tahammülün kalmadı
Ama dur, boşaltayım bütün çığlıklarımı
Asırlardır köhne barınaklarda
Küflenen, çürüyen çığlıklarımı

At vuruldu; içim paramparça Rüveyda
Gölgelerin ardına sakladım kusurumu
Sen orda kayıtsızca gülümsüyor gibisin
Ben burda damla damla eriyip akıyorum
Yine de, bırakamam yerlere gururumu
İstenmediğim yeri usulca terk ederim
Hâtıra kalsın diye bırakır da ruhumu
Mahzun bir derviş gibi boyun büker, giderim

RÜVEYDA'YA AĞIT

Ben bir aziz değilim, hele gündüz değilim
Attığı her adımda siyah bir iz bırakan
Bir yanında ürküten bir baldıran gövdesi
Bir yanında kederi özümleyen bir lâle
Merhamet sahrasının uyuyan gecesiyim

Bırak da, böyle bitsin bu günahkâr serüven
Bırak da kurtarayım bu emânet sarayı
Yeter, intiharınla oyduğun yüreğimi
Umutsuz şarkılarla avutulduğum yeter
Göğsümde bir yanardağ kıvranıyor Rüveyda
Yaraları kapandıkça kanıyor Rüveyda
Duman çöktü güneşin sitem aynalarına
Aralandı perdeler; şimdi sessiz değilim
Dertliyim, viraneyim, ben bir aziz değilim
Azizler tohum eker sevgi tarlalarına

Senin gözlerin dram; oysa ağlatan benim
Ben dilenci; sen sultan; sevgi dağıtan benim
Sen ışık; ben karanlık ve aydınlatan benim
Ben ölümüm; sen hayat; cana can katan benim
Sabah sende oluyor; güneşi tutan benim
Soran ben; sorulan sen; hüznü damıtan benim
Öldüren ben; ölen sen; kabirde yatan benim
Sen sevda yüklü bulut, göklerimin sahibi
Saklıyorum içimde seni bir tufan gibi

Nerde uğruna ömür verdiğim belâ, nerde
Her hâtıra bir demet zakkum meyhanelerde
Düşlerim esrarınla çoğalan pervanedir
Götür benden ahzânı, bana ihsanı getir
Yalanı reddederken düşüyorum yalana
Ben bir aziz değilim Rüveyda, anlasana

Bu ağıdı öldüğün için söylemiyorum
Sen ölmedin Rüveyda; at vuruldu; ben öldüm
Her hamlesi bir tabut şimdi bakışlarının
Yıkayıp kefenledin; mehtabına gömüldüm
Her iklime kanatlı bir haberci salsınlar
Çağır âşıklarını; namazımı kılsınlar
Duysun âlem ateşin dağı erittiğini
Bu illetin taşları bile çürüttüğünü

Gün olur da, ayrılık yumağı çözülür mü
Bergüzârım ayaklar altında ezilir mi
Rüveyda, görür müyüm yeşil ufuklarını
Seninle bir sonsuzluk bulur muyum Rüveyda
Yoksa hep bu kabirde kalır mıyım Rüveyda

RÜVEYDA, BEN SENDEYİM SEN BENDESİN RÜVEYDA

Önce korkunç azaba, kahra gömülüyorum
Sonra en büyük affa uğrayıp gülüyorum
Çatlıyor da mezarım, dışa vuruyor beni
Terazi, Rüveyda'ya dîvan kuruyor beni
Güneş aktı; ay söndü; parçalandı yıldızlar
Rüveyda, burda şimdi sen varsın; gözlerin var
Beyaz tüller içinde ruhun sarıyor beni
Sahibisin bu eşsiz muhabbet sarayının
Mağrur yükseliyorsun ululaın katına
Huriler imreniyor sonsuz saltanatına
Elime tutuşturup kalbinin kadehini
Sevgini şarap gibi sunuyorsun Rüveyda
Çiçek çiçek kalbime doluyorsun Rüveyda

Acı yok; intizar yok; eskide kaldı hasret
Devrini tamamladı endişe, korku, hayret
Buz ve köz tarih oldu; bitti zaman ve mekân
Zaman biziz, mekân biz; imkânsıza yok imkân
Ömrün ne sonundayız, ne de henüz başında
Otuz üç yaşındayız, hep otuz üç yaşında
İçim sensin bu ilde; dışım sensin Rüveyda
Rüveyda, ben sendeyim; sen bendesin Rüveyda

ŞEHRAYİN ŞARKILARI

1. Şarkı

Seni yaşamadan ölmeyeceğim

Aşka özgü zakkum bahçelerinde
Gene acılarla kalıyorum ben
Deniz ölesiye yakın ayaklarıma
Ey ülkemin pusatsız kahramanları
Erzurum garında, banklar üstünde
Sukût-ı hayale uğrayan kalbim
Geceyi kavrayan parmaklarımla
Bu hasret, bu hicran zelzelesinden
Beni kurtarmaya gücünüz yetmez
Çünkü mutsuzluğun mekteplerinde
Istırap dersleri alıyorum ben

Gittikçe yaklaşan bir âfet gibi
İntihar yanılgısıyla
Yollar beni esarete çekiyor
Şehrayin şarkıları söylüyorum içimden
Şarkılar ki, hep aynı nakaratla bitiyor

Sen bir garip delisin
Gözleri perdelisin

Erzurum garında, banklar üstünde
Susuzluktan ağlayan bir güvercin
İçime vuruyor kanatlarını
Nağmelerin ateşinde parlayan
Kuşlar bölük bölük hayatıma giriyor
Bütün çığlıkları kuşanmış ölüm
Dudaklarında siyanür
Oysa bilmiyor ki, bu yolculuktan
Yollar tükense de, dönmeyeceğim
Seni yaşamadan ölmeyeceğim
O Çin hârikası bakışlarını
O Pekin gözlerini
Gözlerin ki, gece donanmasıdır
Yoksul ve yabancı mısralarımın

Bedenimde çıban çıban ağrılar
Ben bu ağrılardan zevk alıyorum
Ejder tepesinde bunalıyorum
Bir yanda kum fırtınası
Diğer yanda esrarengiz
Karakalem çalışması bir deniz
Rüzgârla, yağmurla ve yıldızlarla
Başlamak üzere son ayinimiz

nurullah ger

Erzurum garında gece yarısı
Bankların üstüne şimşekler konar
Bazen bir yıldırım gezinir saçlarımda
Bazen bir melek saatler boyu
Yakama ölümsüz çiçekler takar
Erzurum garında gece yarısı
Hıçkırıklar boğazıma tıkanır
Nemrut ateşiyle sabaha kadar
İçimde binlerce İbrahim yanar

Koltuğumda efsaneler kitabı
Kafdağı'ndan nergis devşiriyorum
Başını dayamış omuzlarıma
O eski, o yaşlı Zümrüdüanka
Ben bir Çin sarhoşu Samanyolu'nda
Denizi tartışan bakışlarını
Geçmişime asla gömmeyeceğim
Seni yaşamadan ölmeyeceğim

Perdeler kalkıp da sabah olunca
Aldırma Aras'ın öyle bulanık
Öyle mahzun aktığına
Palandöken yine sisli, aldırma
Ben hem sise, hem çamura alıştım
Senelerdir bu acıyla buluştum
Mutluluk ne zaman çıksa karşıma
Yalnızlık bir zindan, çöker başıma

2. Şarkı
Siyah gözlerine beni de götür

Daha dokunmadan kurudu irem
Çöllere bir türlü yağamıyorum
Yeni bir koşunun başlangıcında
Biraz deprem sonrası
Biraz şehir hülyası
Bir kalp yangınından geriye kalan
Siyah gözlerine beni de götür
Artık bu yerlere sığamıyorum

Pembe uçurtmalar yolladığından beri
Sarardı tiryaki menekşeleri
Sonbaharın tozlu kafeslerinde
Sevgi turnaları yakalıyorum
Turnalar gidiyor; ben kalıyorum
Avareyim, asudeyim, yorgunum
Bilmiyorum neden sana vurgunum
Erzurum garında, banklar üstünde
Uyku tutmuyor karanlıkları
Yitik düşlerimi kovalıyorum
Gölgeler gidiyor; ben kalıyorum

Bin bir türlü kokuyorsa yaylalar
Siyah gözlerine beni de götür
Baharın koynundan koparıp sana
İpek bir mendile sardığım yüreğimle
Şehzade gülleri gönderiyorum
Umutlar kalıyor; ben gidiyorum

Bütün yelkenlileri, deniz fenerlerini
Kaptanları sorgulayan
Yanından geçen küheylanların
Korku tufanına yakalandığı
Siyah gözlerine beni de götür
Güneş ülkesinden gelen yiğitler
Benzeri olmayan bir dünya kursun
Cellat, ayrılığın boynunu vursun

Usul usul intizarı çürüten
Bu hercai diken, bu çılgın arzu
Sürüklüyor imkânsız muştuların
Eşiğine gönül vadilerini
Bir ağaçtan düşen yapraklar gibi
Düşüyorum tanyerine
Ya topla yaralı kırlangıçları
Ya da bu vefasız şarkıyı bitir
Özgürlüğe giden tutsaklar gibi
Siyah gözlerine beni de götür

Son şarkı
Ey Mona Lisa'nın kıskandığı el

Bu kaçıncı yalnızlık trenlerin ardında
Bin pare olduğum kaçıncı bozgun
Bir gün bu esrarlı hikâye biter
Erzurum garında, banklar üstünde
Kalem bana kızgın, kitaplar kızgın
Hasret katar katar uzayıp gider
İçimde bir figân her düdük sesi
Her vagon efkârlı bir uzun hava
Göçmen kuşlar hâlâ dönmedi geri
Kurumuş, evlerin karanfilleri
Ey Mona Lisa'nın kıskandığı el
Sihrine bir defa dokunmak için
Hep aynı şarkıyı söyleyip durdum
Başımı umutsuz taşlara vurdum

Vermedin bir siyah fotoğrafını
Ya da bir hâtıra parmaklarından
Beni bir kaygısız kral mı sandın
Hangi düşmanımın sözüne kandın
Götür, senin olsun bütün ihtişam
Gece mahkûmuna kalır mı akşam

nurullah genç

Erzurum garından ayrılıyorum
Banklar müterreddit bakıyor ardım sıra
Abdurrahman Gazi yokuşlarında
Mecnun'la, Kerem'le buluşacağız
Bu çaresiz derdi konuşacağız
Yollar kıvrım kıvrım, çetin ve uzun
Dağlar malihulya, dereler hüzün
Takvimleri görmek istemiyorum
Karanlığa dönmek istemiyorum

Ey Mona Lisa'nın kıskandığı el
Bu kar yığınları cehennemden mi
Bu sokaklar mahşerden mi geliyor
Gürcükapı ihtirası bilmezdi
Altın kalpli zambakların
Filizlendiği taş mağazalar
İlmek ilmek bileklerine
Geçirmezdi nefret urganlarını
Nerede dadaşın gür bıyıkları
Aziziye neden böyle derbeder
Solan renkler kimin, kaldırımlarda
Ya bu Erzurum Erzurum değil
Ya ben başkasıyım bu Erzurum'da

Ey Mona Lisa'nın kıskandığı el
Belki de o eski sinemalarda
Hâlâ bir çin filmi oynamaktadır
Çifte minareler mum ışığında
Sonsuzluğa geçit aramaktadır
Küskün çinileri Yâkutiye'nin
Yine sessiz sessiz ağlamaktadır
Issızlığa kurşun sıkan tabyalar
Başına karalar bağlamaktadır

Abdurrahman Gazi yokuşlarında
Ne Mecnun ve Kerem, Leyla ve Aslı
Ne de Çin filminden kalan görüntü
Alevli bir köpük sadece dünya
Erzurum garına, banklar üstüne
Dönüyorum çıplak ayaklarımla
Yine kuşlar, yine rüzgâr ve yağmur
Zavallı gözlerim kırmızı, mahmur
Unutuyor sevda resimlerini
Ey Mona Lisa'nın kıskandığı el
O eşsiz, ebedî sıladan mahrum
Şarkıları sana bırakıyorum

İÇİM İÇİME SIĞMIYOR

Tarihe gömüyorum acıyı ve ölümü
Yenilgiyi zafer şarkılarına
Çünkü sen geldin; kumrular geldi
İçim içime sığmıyor
Umurumda mı sanki ayrılık trenleri
Ateşten gemiler, çöl çiçekleri
Ay tutulması, rasathaneler
Umurumda mı sanki

Sen geldin; çöllere yağmurlar geldi
Kokusunu unuttu dünyanın çiçekleri

Bana göre değil acı ve ölüm
Gurbet kokan bir hayatım var benim
93 harbinden kalma sokaklarında
İkindi sonrası açan lâleler
Eritir dağların kirli karını
Susuz bir denizde hırçın dalgalar
Deler karanlığın kulak zarını

Sen geldin; vefakâr duygular geldi
Yakamozlar oynaşıyor sularda
Benim de sırlara erme çağımdır
Buzlu bir vadide gelindir, sevda
Sevda benim sessiz ağırlığımdır

Sen geldin; limanlara
Umut yükleyip boşaltan gemilerle
Ermiş kaptanlara muhabbet duyan
Meczup tayfalar geldi
İçim içime sığmıyor
Çünkü hem sen geldin; hem bahar geldi

nurullah g

SENİN GÖZLERİN O'NUN GÖZLERİ

SENİN GÖZLERİN

I

Yüreğimden fışkıran bir "âh" mıdır gözlerin
Beni benden koparan "eyvah" mıdır gözlerin
Bu gözler o aydınlık, o leylî gözler değil
Yoksa yalancı mıdır, günah mıdır gözlerin
Ses midir, aynalarda çarpan kulaklarıma
Kürdili hicâzkâr mı, segâh mıdır gözlerin
Arif Bey'i, Itri'ye zindanı Leyla kılan
Nihavent mi, sultân-ı yegâh mıdır gözlerin
Kubbesinde yitirdim zaman duygularımı
Akşam mıdır, gece mi, sabah mıdır gözlerin
Her köşede zifiri bir muamma bırakan
Gönül memleketimde seyyah mıdır gözlerin
Renkler âvâre; sitem başıboş kuytularda
Mavi midir, yeşil mi, siyah mıdır gözlerin
Yoksa yalancı mıdır, günah mıdır gözlerin

II

Nihân kıldı gözlerin bana kapılarını
Oysa ben gözlerinden varırdım yüreğine
Her bakışın bir damla âb-ı zindegân idi
Hicranlı her gülüşün bin yıllık figân idi
İçime, soluşundan sonra koyu renklerin
Birer şîrpençe gibi düştü gözbebeklerin
Feryadıma gök bile bîgane değil şimdi
Tuğyanım yollarını süsleyen sebil şimdi
Söyle, kurtuluşun mu, harabın mı gözlerin
Gözlerinde mi mehtâb; mehtâbın mı gözlerin

nurullah

III

Gözlerin uğrak yeridir bestekârların
Eşiğinde ölümsüz dilenciler
Şairler hüzne dalar yeşil okyanusunda
Gözlerin gecenin intiharıdır

Sen gözlerine mahkûmsun; gözlerin bana
Geçerken biçare sokaklarından
Hangi demirci ruhu alevlere bırakır
Hangi terzi iğneyi batırır yüreğine
Gözlerine bakmasam, doğar mı güneş

IV

Gözlerin boşluğa akan bir ırmak değil
Gözlerin sadece ölmek, yaşamak değil
Gözlerin tükeniş doruklarında
Bulunmayanları aramak değil

Gözlerine aşina olduğum günden beri
Ben artık geceye sesleniyorum
Mevsimler sararıyor yurdumda
Dağlar devrik, ovalar dik
Gene de mağrur ve dimdik
Yürüyorum; mezarım oluyorsun ansızın

nurullah gep

V

Senin gamsız gözlerin kahkahalar atarken
Benim gözlerim vîran; ağlamaya değer mi
Her cilven bir ıstırap; her nazın kapkaranlık
Yorgun kuraklığında ıslanmaya değer mi
Gözlerim olmasaydı n'olurdu güzelliğin
Ateşlere girmeye ve yanmaya değer mi
Bir kevser ırmağında serinlemek dururken
Sellerine karışıp bulanmaya değer mi
O'nun sonsuz gözleri çağırıyor kalbimi
Zehir bakışlarınla boyanmaya değer mi
Dikenli bir rüyadır sinemde kirpiklerin
Gözlerine bir ömür dayanmaya değer mi

O'NUN GÖZLERİ

I

Kapama gözlerini; karanlıktan korkarım
Atlıları kaybeder yolunu, hasretimin
Posta güvercinleri geri dönmez ülkeme
Yaslı dereler gibi ıssızlığa akarım
Kapama gözlerini; karanlıktan korkarım

II

Ateşten ve köpükten sıyırıp ellerini
Can çölünde deveran eyleyendir gözlerin
Gözlerinle başladı dağların yürüyüşü
Âdem'i Havva'ya ram eyleyendir gözlerin
İsyan bir fırtınayı ağlatırken içinde
Kabil'in ruhunu kan eyleyendir gözlerin
Sevenler son burcuna yükselir de beyazın
Sevmeyenleri giryân eyleyendir gözlerin
Suların emzirdiği muamma bir çocuğu
Yedi iklime hakan eyleyendir gözlerin
Gözlerindir Meryem'in bahtında ışıldayan
Mesih'e göğü vatan eyleyendir gözlerin
Yetimler yetimini esrarıyla büyütüp
Âleme özge sultan eyleyendir gözlerin

III

Gözlerinin ufkundan
Her yüzyılın başında bir güneş doğar
Birer nehir olmuş kirpiklerinden
Alsam da yaralı mısralarımı
Ben yalnız gözlerinin
Göklerinin şairiyim bu yerde

Hangi rüzgâra verdiysem hayallerimi
Beni alıp yangınlara götürdü
Muştu beklediğim bütün yelkenlilerden
Ateş düştü içime

nurullah

IV

Çağlayanlar bile hararetlidir
Buğday başağının çığlığıdır bulutlar
Siperleri kan mı doldurmalıydı
Neden böyle hıçkırıklı, umutlar

V

Beni hangi urganla bağladın gözlerine
Beni hangi ırmağa karıştırdın yeniden
Senden kopamıyorum gözlerin var oldukça
Sensiz yapamıyorum yüzün bahar oldukça
Gözlerine bakarken duruluyor yüreğim
Ölse de, gözlerinden soruluyor yüreğim
Kirpiğini indirme; tutuşmasın kâinat
Nazar kıl; ferahlasın; kavruluyor yüreğim

VI

Diyorlar ki ağla
Ağla ki, yolları kapansın ayrılığın
Ağlamayı denizlere bıraktım

Yalnız gözlerindir hayatta kalan
Mahşerî surlarla çevirip dört yanından
Aynalarda arayıp bulamazken gün boyu
Gölgesinde konakladığım
Gözlerindir ruhumda dalgalanan

Rüstem'in kanını döktüm yerlere
İstanbul'u kuşattım gözlerin için
Azrail'e koştum siperlerimden
Gözlerine baka baka dirildim

Niçin kızıl kıyamettir gözlerin bugün
Niçin heyelan var sahillerinde
İsrafil'e işaret mi vermişsin
Yanaklarımda mahşer kalıntısı
Dudaklarımda mizan
Bütün gamlı hüdhüdler Belkıs'la döner sana
Gözlerinin dilini ancak Süleyman bilir
Yıldızlar vuslat için her gece iner sana
Rengini, gözlerinde kaybolan bilir

KARANFİL

Beyaz bir buluttan bir gün ansızın
Bir karanfil düştü parmaklarıma
Gözlerine kuşlar uçtu bir kızın
Elleri karıştı ırmaklarıma

Islak bir rüyadır bende karanfil
Ruhum, kokusunun dilencisidir
Bu yorgun bir alev damlası değil
Büyük yangınların habercisidir

O kızıl bir deniz, bense tenhâyım
Onda umut, bende yalnızlık büyür
Ne dünya sonsuzluk, ne ben dehâyım
İçimde sadece şairler uyur

SENSİZ KALAN BU ŞEHRİ YAKMAYI ÇOK İSTEDİM

Tenhâ bir aleve dönüştürdüm yüreğimi bir anda
Tutuşturmak istedim beni böyle umarsız
Bırakıp gittiğin bu zalim şehri
Yakamadım; gözlerin dikildi karşıma bir caddenin tam ortasında
Yorgun ve güzel bakıyordu gözlerime, ıslak ve kırgın
En nazenin türleri açmıştı papatyaların
Hâtıralarınla vîrandı içim; kuşlar kanatıyordu gönlümü

Simsiyah bulutlar geçiyordu göğümden
Anlamak üzreydim Neron'un Roma'yı neden yaktığını
Karanlık bir koridor açıldı önümde; anlayamadım
Yenik düşmüş bir Napolyon kadar mutsuzdum aslında
İntiharla buluşan Hitler kadar çaresiz
Yakmak üzreydim ki bu şehri, hâtıraların
Sağnak bir yağmur gibi boşandı üzerime

Cüzzamlılar geçti birden kavşaklarından şehrin
Gözlerime baktılar, kızgındılar, kırgındılar
Onlar da tutulmuşlar anladım sana bendeki kadar
Onlar da terk ettiğin bu şehri çaresiz
Yakmak istiyorlar, yakamıyorlar

Saçların dikildi karşıma bir sokak köşesinde
Her telinde parmaklarımın izleri parlıyordu
Benzersiz kokunu alıyordu kıvrımlarından rüzgâr
Cüzzamlıların gözleri doluyordu saçlarına bakarken
Ellerinde yalnızlığınla örülmüş
O meyus mutsuzluk,o pelerin
Her biri bir kenarda darmadağın
Çömelip kalıyordu, yutkunuyordu
Rengi kaçıyordu pencerelerde perdelerin

Nereye yürüdüysem bakışın, duruşun, sesin
Anladım; söndürmeliyim tutuşan yüreğimi
Kendimi yakmış olurum yakarsam bu şehri
Çünkü sen her şeyinle bendesin

nurullah

GÖZÜNÜN ÖNÜNDEN GEÇTİĞİM GÜNE

Hangi pusulayı alsam elime
Sana çeviriyor yüzünü, gülümsüyor
İhanet ediyor benimdir dediğim
Neyim varsa, senin için kalbime

Lügatini açıyorum sevdanın
Kelimeler ıslak bakışlarıyla
Senden yana çevirmiş gözlerini
Şairler de bilmiyorlar, ne garip
Yazdıkları şiirlerde imgeler
Sana doğru salıyorlar geceyi

Bana tarihinle baktığın o gün
Mavi bir örtüydü üstünde zaman
Sımsıkı sarılmış narin tenine
Yitirdiği nergisleri arıyordu
Nasıl da coşkuluydu rüzgâr
O yakut, o zümrüt parmaklarıyla
Saçlarını usul usul tarıyordu

Bilmecelerden sordum, hâlâ
Bilemediğim yanlarını, sustum
Onlar da benim gibi mahzun
Benim gibi sessizce ağlıyordu

BÜYÜK

Güneş bir defa doğar; akşam nedir bilmeyiz
Biz yorgun nefeslerin adamları değiliz
Kaypak serüvenlerin, küçük efsanelerin
Her ırmağı en derin yerinden bir defa geçeriz

Dağ bu yüzden büyük, çöl, vadi, hasret büyük
Kum fırtınalarında boğulan kervanların
Aşk sızmıştır tozlu yollarından
Her yüreğin harcı değildir bu yük

Büyük yürüyorsa bir adam dağlara doğru
Selamlamalı ellerindeki menekşeleri
Büyük dalgalarla boğuşuyorsa bir kaptan
Selamlamalı onu da deniz fenerleriyle
Yanından geçerken hafif eğilmeli, gülümsemeli
Sonra selamlamalı gündüzlerle, gecelerle
Taşıdığı büyük acıyı damıtan
Toprağa bir servi fidanı gibi
Diken delikanlıyı
İncinmesin diye omuzlarında
Denize armağan götürdüğü
Sevdasını sızdıran testileri
Yıllar yılı döner diye yolunu beklediği
Sevgilisine adayan güzeli
Selamlamalı bulutlarıyla gökyüzünün

Ansızın sel gider bozkırından
Yürümeyi bilmeyen adamların
Develer bilse de sevmeyi, çöller
Anlamaz ki, neyi, niçin sevdiğini
Küçük sever sevse de bezirgânlar
Anlar hâlâ öğrenemediler gül devşirmeyi

ATEŞ VE BEN

Yüreği avucunda ateşi suyla yakan
Bir kızın en anlamlı korkusudur suda kan

Kim doldurur dünyasını, kitabı
Okumayı bilmeyen çocukların

Kısar sesini hüzün
Kılıcından hüzzam damlar gecenin

Kim ister parlamasın ayak ucunda bir mum
Bir kelebek ağlasın her yerinden

Nasıl da susuyoruz dokunarak acıya
Suyun kalbinde ateş, ateşin kalbinde ben

nurullah genç

TERRA INCOGNITA

Nasıl yürüdüğünü bilmiyorum tenhâlarda
Başaklar parmak uçlarımı arıyor, tarlalar ellerimi
Paslı bir mevsimden geçiyor kalbim
Ay tutulunca beklenmedik bir anda
İçimde kırılıyor alıngan pusula
Nasıl ulaşacağımı bilemiyorum
Keşfedilmemiş kara parçalarına

Bizi ne gün anladı ki zaman
Durup bir köşede pervâsız
Devrini kapatmadı korkuların
Hangi çocuklar büyüyecek uykularda
Hangi şakayık söyleyecek şarkıların
Delirmek üzre olduğunu kuytularda

Güneşin görmediği, rüzgârın bilmediği
Bir dünyanın mavi, beyaz ve sessiz
Irmaklarla süslü, yollarla sarhoş
Kıtasını arıyorum çaresiz

Acıyla dalgalanan sularda
Özlemi çoğaltan bir gemidir yüreğim

Nasıl da irkiliyor geminin tayfaları
Kaptan iyice yorgun, iyice alabora
Haydi dostlar, demir almalı şimdi
Yelken açmalı yepyeni bir hayata
Hep bir ağızdan haykırmalı sevenler
Terra incognita, terra incognita

SEN GELİYORSUN

Sen geliyorsun; kuşlar geliyor bahçelerden
Papatya kokusu bir de, sen gelmeden önce

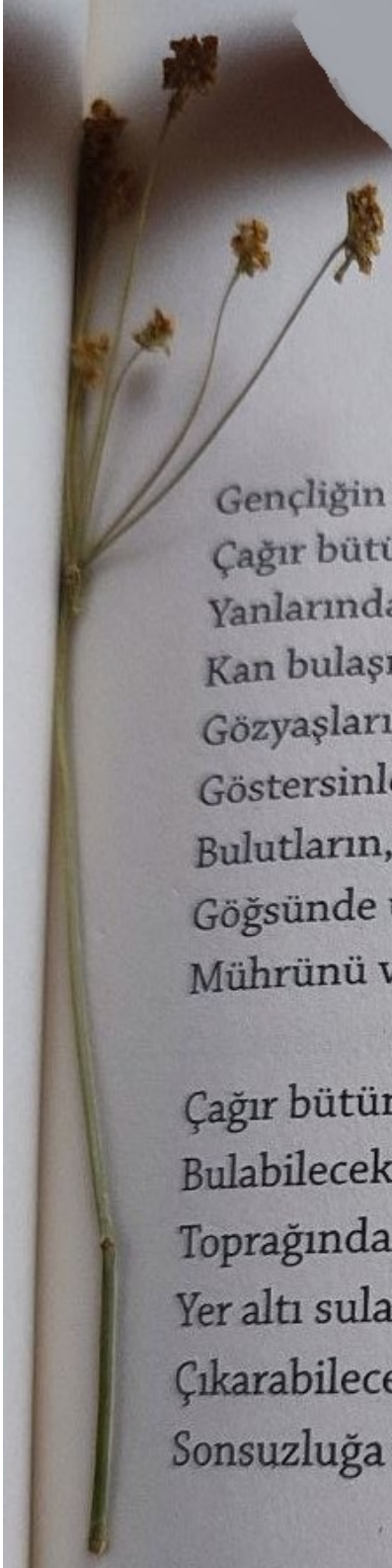
Nasıl tanıyorum bilsen geçtiğin sokakları
Biraz mahmur oluyor bakışları
Ölü kelebekler görüyorum sokak köşelerinde
Duvar diplerine bırakılmış acılar
Yorgun ihtiyarlar bir de, gençliklerini arayan

Sen tüm sokaklardan geçmişsin meğer
Bir asker ağlıyor bir kenarda sessizce
Yavuklusunun adını unutmuş gözlerinde
Ne zaman biteceğini askerliğinin
Nereye gideceğini, kim olduğunu

Aklının karıştığı mahzenlerde
Bir adam izlerine bakıyor delicesine
Şimdi sen geliyorsun, biliyorum
Hayallerim geliyor, umutlarım, mutluluğum
Hiçbir şeyi görmüyor gözlerim
Gireceğin kapıdan başka

ÇAĞIR BÜTÜN ŞAİRLERİNİ YERYÜZÜNÜN

Çağır bütün özlemlerini yeryüzünün
Koysunlar bir yangına yüreklerini
Görelim, hangisinde mahzun köleler
Yokluğunda kesiyor bileklerini
Hangisinde kum saatleri kırılmış
Parçalanmış aynaları derinliklerin
Hangisinde öylesine güzel, öylesine narin
Ruhumu avuçlarında taşıyan
Güvercinleri kıskandıran ellerin
Hangisinde en okyanusu şiirlerin
Varlığına pervasızca adıyor ömrünü
Meydan okuyup rüyalarına iklimlerin
Hangisinde titretiyor, ürkütüyor ölümü

Gençliğin adına, güzelliğin adına
Çağır bütün yakarışlarını yeryüzünün
Yanlarında getirsinler hünerlerini
Kan bulaşmış olmalı her birinin
Gözyaşlarına, alın terine
Göstersinler, senin de bilmediğin
Bulutların, bahçelerin, ışıkların
Göğsünde uyuyan yerlerini
Mührünü vurmalılar şiirin, tanyerine

Çağır bütün gezginlerini yeryüzünün
Bulabilecekler mi yüzünün gizemli
Toprağında papatyaları, kardelenleri
Yer altı sularını, nehirleri, gölleri
Çıkarabilecekler mi gözlerinden, gözlerin
Sonsuzluğa dönüştürürken denizleri

Çağır bütün şairlerini yeryüzünün
Konuştursunlar ardın sıra kelimeleri
Heceleri kanatsınlar bir mumun alevinde
Kim bilir, belki bir gün çıkar da birileri
Beni bir dizesinde öldürür sultan gibi
Bütün şiirlerinde çoğaltır seni

Hayran bıraktım arıları bu yüzden
Konup konup kalkıyorlar kirpiklerine
Hayran bıraktım yolları, yürüyüşüne
Serviyi duruşuna, mehtabı gülüşüne
Hayran bıraktım endamına çiçekleri
Gülü kokuna, yağmuru nefesine
Bülbülleri hayran bıraktım sesine
Adını bir anıt gibi diktim meczuplar ülkesine
Sana doğru akıttım tutuşan nehirleri
Bugün anlamasalar da gözlerinden
Yazmaya kalkar bir gün yeniden
Bana imrendiği için o ülkenin
Hattatları, nakkaşları, şairleri

Çağırsan da bütün âşıklarını yeryüzünün
Taşıyabilirler mi o ateşten, o mağrur
O isyankâr resmini
Bulursun dudaklarımda
Onların duyamadığı
Bilemediği ismini

ARTIK İLGİLENMİYORUM SENİNLE

Bunca yıkılmış dağlar üstüne
Kalbimin kanını bulaştırdı gözlerin

Oysa kaç güvercin havalanmıştı içimden
Konarak pervazlarına gülüşlerinin
Acımasız yürüyüşlerinin mevzilerinde
Dayanmıştım
Ağlamamıştım saatlerce parçalanan düşlerime
Ta ki sevgilim
Kızaran bir gök bulutu gibi
Ölümü
Bir yıldırımla düşürdüğün âna değin
Topraklarıma

Artık ilgilenmiyorum seninle
Demiştin de hayat başaklar gibi
Tutuşup yanmıştı avuçlarımda
Şimdi bir cümleden ibaret dünya
Ben ancak bir tarih kitabı kadar
İlgileniyorum seninle

SON YANGIN

Benim değil o eski ateş semazenleri
Şimdi viraneleri ağlatıyor tenleri
Dalgın ırmaklarını kuruttum acıların
Rengi değişti sevda ikliminin, suların
Geçmişini arayan o divane köprüler
Akşamın kollarında yıkıldı birer birer
Yağmuru anlamayan bulutlar benim değil
Günbatımına mahkûm umutlar benim değil

Âşikâr olmuş meğer tende can, canda cânan
Bende yanan nûrudur, nûrumdur onda yanan
Şimdi doruklardayım, ne yoksulum, ne yetim
Şu incecik kalbimdir varlığına hüccetim
Nice serv-i kâmet ki, kuru bir yaprak imiş
Meğer ruhum savrulan bir avuç toprak imiş
Benim değil o hülya, hânende, siyah ışık
Benim değil o saray, şehriyâr, o karmaşık
Ölümü gezginlere bağışlayan şahmaran
Benim değil o sahra, fırtınalar, kum ve kan
Aklı bile çaresiz koyan mağrur pençeli
Benim değil o mühür sevdalısı, o deli
Perdeler indi zaman perisinin yüzüne
Gecesini bağladım ağlayan gündüzüne

Duymadığım seslerle uçuyor şimdi kuşlar
Ellerimden tutuyor sıra dağlar ve taşlar
Son bir titreyiş kaldı karanlıkta, uyanmak
Kül olmadan vuslatın kapısına dayanmak
Belki bir yol bulunur kırılan aynalarda
Bahçıvan handân olur bu ebedî baharda
Dumanlı ayinleri bitti evin, sokağın
Geldiğini söylüyor hayat yeni bir çağın
Yeni bir sonsuzluğa açılan pencereler
Söyleyin, o mihrimah muammadan ne haber
Ey eski çığlıklarım ne haber, nerdesiniz
Şimdi yalnızlığa mı gömülüyor sesiniz
Yıkıldı zindanlarım, dehlizlerim, mahzenim
Güllerim son yangında açıyor şimdi benim

Son yangın, kâinatın her yerinden duyulan
Son yangın, ceylanların gözlerinden yayılan
Son yangın kâh bembeyaz, kâh kırmızı bir rüya
Son yangın gölgesini bırakıyor uykuya
Söz, incinin mercanla buluştuğu derinlik
Yürek bir tahtırevan, sessizlik ve serinlik
Kalem son limanıdır deniz fenerlerinin
Nilüferler büyümüş içinde her birinin
Ben Nuh'un gemisiyim; o bir tufan güneşi
İki meftûn pervane ağlatıyor dervişi
Hayal, melekler kadar ıraktadır ve yakın
Zülüfleri tutuştu bu yangında firâkın
Bu yangın dokunuyor derine, hep derine
Bu yangında yürüyor yolcular kaderine

Öğün ey aşk masalı okuyan tarih, öğün
Salıncaklarında ay benimdir şimdi göğün
Benimdir arzdan arşa tebessümle yükselen
O terennüm, o dua, yed-i beyzâdan gelen
Rüzgâr benim, ölümsüz karanfiller benimdir
O esrarlı ülkeler, nazlı iller benimdir
Küheylan alev alev bir menzîle koşuyor
Bu son yangını şimdi kâinat konuşuyor

Sen de mi çeşmeyi kurutup gittin
Yılkı atlarını yürütüp gittin
Rüya mıydı yoksa yağmurda yanmak
Toprağa düşerken gökte uyanmak
Gözlerim buzlara saplandı yine
Demek ki kar yağdı kirpiklerine
Şimdi bir ıssızda, yar başındayım
Ölümü sevmenin telaşındayım
Biraz cezbe katıp kalbin âhına
Varmalı Mansur'un kıblegâhına
Şimdi sultanları sevdiren masal
Mihrican yurdunda mahrem ve kutsal
Yok artık hayalin sarmaşığında
Belki de bulunur ay ışığında

SÜKÛT MERDİVENLERİ

I. Merdiven
Sapsarıyken gözüne masmavi göründüler
Geçtin aynalarından yılların ötesine
Onlar bilmedikleri bir rüyadan döndüler
Ayak izlerindeki çığlıkların sesine

Bir bak hayallerine, simsiyah ve kördüğüm
Bu hüsran mahşerini nasıl anlayamazsın
Ne kadar da sevimli seni görünce ölüm
Bir kuşun kanadına gülü bağlayamazsın

Rüzgâr taşlı bir yolda dokundu ellerine
Fedakâr göklerine eremeyen onlardı
Umudunu bıraktın gölgelerin yerine
Oysa senin dilinden ateş bile anlardı

Uslanmadın; bahçıvan güz topladı bahçende
Dumanlı bir mahzene göçüp gitti tenleri
Şimdi seni bekliyor gündüzünde, gecende
O ıssız ve karanlık, sükût merdivenleri

Biraz dinlen ve yürü, kabuğuna dön, uyan
İnandığın her vuslat bir ayrılık dağıdır
Toprağa bak, gülümse, müsterih ol ve dayan
Hayat, bir inkisarın mutlu karanlığıdır

II. Merdiven

Gördüğün her rüyayı sana zehir edenler
Mağrur ama çaresiz birer devran oldular
Ruhunu bir başına bırakıp da gidenler
Kendi rüyalarında şimdi vîran oldular

Işık sende yansıyor; anlamadın; yüreğin
Yıllar yılı vefasız parıltılar aradı
Sandın ki, duyguları olur da bir meleğin
Nûrlu adınla büyür belki dünyada adı

Çıktığın her yolculuk son buldu kederinle
Uslansaydın, yüzüne kapanmazdı kapılar
Ayırmayı bilmedin sığ olanı derinle
Günah çeşmelerinden akıp kirlendi sular

Ah, şimdi sessizliğin katındasın; mağaran
Ellerinde biriken yanılgılarla dolu
Zindanına yürürken var mı Leyla'ya varan
Bir kuyudan nereye çıkar sevdanın yolu

III. Merdiven

O müphem kapılardan çevir artık yüzünü
Yokluğunu bekleyen günlerin yâdını tut
Bulamadın kalplerin derûnunda özünü
Seni son merdivende bekliyor şimdi sükût

Değil mi ki, içinde parlayan her yıldızın
O elemli gecede kaydığı bir gök vardı
Dirilmiştin bir şiir ikliminde ansızın
Heyhat, yine gönlünün çiçekleri sarardı

Avuçlarında ömrün, yürü yalnız başına
Bu hayal âleminde ne tekilsin, ne çoğul
Doğar doğmaz mı girdin bu sevda savaşına
Sana hakikatini gösteren rüyayı bul

Arama mevsimlerin esrarını âhında
Bitsin artık aldanış, bu hüsran ve bu nazar
Öldür kelimelerin feryadını ruhunda
Suskunluğun sarayı ya kalbindir, ya mezar

NUR-I AYNIM

Susmak bir karanlığın başka bir karanlığa
Karışıp yanmasıdır bakışlarında senin
Bir ömrün eylülünde sararmış yine toprak
Bulut bir bezirgânın saçlarını arıyor
Ben hangi mağaranın en ücra köşesinde
Hangi yitik nehrine gömülmüşüm acının

Bir kez olsun eğil de, denizin kalbine bak
Susmak yine o yangın, yine mahkûm bir keder
Nur-ı aynım, ıslak bir karanfil mi gözlerin
Her yaprağı nazenin, her çizgisi ağlamak

Sustum; pencereleri yağmurludur şiirin
Kırılgan bir kapının ardında kaldı gökler
Ellerim unutulmuş bir günün kıyısında
Demek ki her lâmbası bana kızgın sokağın
Yalnızlığa koşuyor bahçelerden ölüler
Demek ki, ben en garip sahrasıyım bu çağın

nurullah ge

Bir kadın ayrılığın köprüsünden bakıyor
Bir köle bir sultanı bekliyor uykusunda
Ey bahar cellatları, akşam yüzlü sefiller
Kuyudan gelen sesi duyalım, bir susun da

Kuruyan çeşmelerden akmayı mı öğrendin
Aynalarda ruhunu kaybeden şairlerin
Sisli vadilerinden bakıyor gölgeleri
Züleyha bahtımızı yakıyor kuytularda
Senin kalbinde bahar, baharın kalbinde kış
Kar tanelerinde can üşüyor ağlayarak

Ey körebe oynayan hayallerim, gitmeyin
Bırak uçsun öteye düşlerimi, ey fanus
Bir rüyadan gelip de içime düşen çığlık
Ya götür beni burdan, ya da ebediyen sus

BAĞIŞLA BENİ KÖLEM

Yoksa dönmeyecek mi yüzünü bana güneş
O eflâtun şarkılar çalacak mı yeniden
Meğer dil en belalı gecesiymiş ömrümün
Ne kadar da güçsüzmüş bir sultan kölesinden

Ah, o özel anları öldüren kelimeler
Atabilseydim sizi lügatimden, atardım
Köleyi sultan kılıp evrenin son tahtına
Kendimi köle gibi kervanlara satardım

Bağışla beni rüyam, çölümdeki son deniz
Bağışla allı turnam, dağ başındaki duman
Masum bir dalgınlığın infilâkıyla şimdi
Gel de gör; yıkılıyor üzerime asuman

nurullah gen

Yalnız ay ışığında görüyorum kalbimi
Huzurunda bir mahkûm gibi eğiliyorum
Bir şey var ıstırapla beni alnımdan öpen
İki ufuk arası bir şey var, biliyorum

İşte, senin yüzünle donattım karanlığı
Başkası kül, bahçesi, ötesi, tarihi kül
Senin bakışlarında gülümsüyor yıldızlar
Onlara gizlendiysen avuçlarıma dökül

Geriye mi atacak adımlarını yollar
Nasıl mutludur şimdi gözyaşı, korku, elem
Sana sultanlığımın ölümsüz fermanıdır
Ellerimden tutuver, bağışla beni kölem

ANLA BENİ SULTANIM

Zifiri kıtalardan geçerek geldim sana
Kan renginde bir mühür bir yanında yüzümün
Bir yanında zalimler otağından çizgiler
Aynalardaki ben'sin diye yöneldim sana

Ruhum gökte öyle bir pervanedir ki, döner
Mihverimde olanın mihverinde, riyasız
Nâmağlup bir köledir gözlerimde yanan mum
Seninle güneş olur, sensiz kalınca söner

Anla ki, bezirgânı ağlayan bu yolculuk
Kalbimi ufuklara gömdüğünde son bulur
Hükümranlık senindir bu rüya ülkesinde
Kölenin hayalinde âzatlık yok, kaçış yok

Sultanım, ister çürüt aynalarda bu teni
İster gönder üstüme bütün ordularını
Razıyım kapatsan da zindanlarına sessiz
Yetecektir, bir defa bağışlasan gölgeni

Hafızamda geçmişten ne işaret, ne bir iz
Güllerinin altında kaldı isyan ve hüzün
Hiçbir şey olmasa da sarar beni bir ömür
Gözleriniz sultanım, sadece gözleriniz

Şu mahzun ellerime vur artık kelepçeni
Eşiğindedir başım, üzerine basıp geç
Yürüyüp git istersen koyarak bir köşede
Her yaptığın revâdır, yeter ki anla beni

BELKİ DE BULUNUR AY IŞIĞINDA

Kalbim o heyelan gününde durdu
Yorgun bir ırmaktı; çırpınıyordu
Bir yol arıyordum denize doğru
Ölü bir geceden gündüze doğru
O müzmin şarkıyı unutmak için
Nağmeler devşirdim dudaklarından
Adınla buluşan bir ize doğru
Nasıl da sevmiştim dağları öyle
Şimdi ta yerlere değdi başları
Çölleri bilmeyen yolcular gibi
Susacaksan, sustur önce kuşları

nurullah genç

SU YANGINI-I

Toprak anladı beni, ölüler ve diriler
Bir sonbahar hüzünle gülümsüyor derinde
Ruhumu aldatıyor yüzün diye periler
Uzak bir ıstırabın karanlığında kaldın
Bir Hint fakiri miyim yoksa hecelerinde
Sinemde su yangını, Samanyolu'nda adın

İsmini andığımda yollarındaki izler
Ağlayan bir İstanbul getirdiler öteden
Fotoğraflarında mı gizleniyor denizler
Kardelenler büyüdü şakaklarımda bile
Hâtıralar yurdunun o uzak mabedinden
Bir sen gelmedin; geldi gidenler sevda ile

Ovalardan, dağların arasından bivefa
O pervasız, buyurgan gözlerindir süzülen
Bilemezsin, her sabah umudumla kaç defa
Çiğdem gibi tutarım bembeyaz ellerini
Yaralı bir kartalım doruklarda büzülen
Atlılar kuşatıyor kirpiklerinden beni

Ne yana dönsem siyah, sessiz, bitkin ve ırak
Kalbe dokunduğunda her akşamüstü ölüm
Kırıldı hüzne karşı taşıdığım son mızrak
Meçhul bir mimar yıktı içimin sarayını
Gözlerine bakınca geceye küstü ölüm
Göğümden aldı bahar güneşini, ayını

Ey üzgün yalnızlığım, sineme bir baksana
Ne münzevi bir kaygı, ne de mahrem bir resim
Kaç zavallı dilenci elini açmış sana
Omuzlarımda mağrur bir devin ağırlığı
Aynaları arıyor yokluğunda adresim
Kim duyar bir fanusun içindeki çığlığı

Çöl kuşları geliyor, fırtına bedesteni
Hâtıranı bir rüya sandığında saklarım
Atlılar kuşatıyor tenhâlarında beni
Yüzünden artakalan bir muamma, bir zindan
Kapının eşiğinde kıvranan ayaklarım
Bir işaret bekliyor sisli bakışlarından

SU YANGINI-II

Beklemiyorum artık yıldızları ve seni
Avuçlarımda yorgun bir ıstırap, bir kalem
Yollarına bozulan saatleri bıraktım
Girsem yer kabuğuna, kahrın kuytularına
Bağbozumu yüzüne ne kadar da ıraktım
Karıştım gözlerinden sızan Nil sularına

Sensiz olduğun günün akşamında, bakarsın
Yanı başında duran bir elçidir varlığım
Nasıl tutuşturursa kum saatini hicran
Ya da son bir serçenin minyatür kanatları
Oynatırsa yerinden dağların yüreğini
Anlarsın ki sinemde gök siyah, toprak sarı

Alevleri ağlayan bir yangındır bu iklim
Anlattım gün ışığı tebessümlerle, mağrur
Bir yangın ki, ışıksız, kıvılcımsız ve derin
Bir deprem, bir kıyamet bu inkisar evinde
Anladı bekleyenler, âmâ ve dilsiz ölüm
Bu yangın bir kez olsun gülmedi alevinde

Duymuş olmalı ceylan, kervancı başı, ölüm
Her birinde bu şarkı kırılgan ve kederli
Titreyerek ağlayan bir çölün ortasında
Öyle bir düşürdün ki ardıma gölgeleri
Vaktin ne olduğunu öğrettin de, saatim
Asla yanılmayacak ne ileri, ne geri

Benzemez başkasına bir akrep, bir yelkovan
Hiç kimsenin rüyası aynı renge boyanmaz
Acının paylaşılmaz bir yangına dönüşüp
Taşı da, korkuyu da erittiği bir günde
Yıktın mağaramdaki çocuğun evrenini
Minnettarım sana bu muamma denizinde

Takvimlere bakınca çöküyor can kalesi
Günlerin boynu bükük, ay yaralı içimde
Öyle bir kanattın ki, dakikalar ve hüzün
Ateşten damlalarla yakıyor ellerimi
Öyle bir öğrettin ki, ne olduğunu vaktin
Beklemiyorum artık yıldızları ve seni

AY ANAM

İçimi sardığında her dikenli kördüğüm
Kimdi, ilk baktığımda aynalarda gördüğüm
Kimdi bahçemde mahrem çiçeklerle büyüyen
Gecelerimde durup gündüzümde yürüyen
Gözleri toprağımda gül kokulu bir nehir
Bakışları güneşi arayan pervanedir
Ey ışığı ruhumda filizlenen ay Anam
Kendi karanlığımda kaybolmuşum vay anam

Yolcuysam, yollarımda gülücüğün saklıdır
Çehrene ram olanlar Karanî dudaklıdır
Mecnun yüzlü bir vaha avuçlarında çile
Gölgende taşıyorsun beni rüyada bile
Bir bak yurduma, nasıl devrilmiş yere dağlar
Her köşede bir masal, eski bir ninni ağlar
Feryadımı kanayan bulutlardan duy Anam
İhanet kurşunuyla vurulmuşum vay anam

Unutsam da ıstırap denizlerinde seni
Her an dualarınla kuşatıyorsun beni
Bazen damarlarıma dokunuyor martılar
Bazen kafatasımla oynuyor karartılar
Boynumu bükenlerin dergâhına varmışım
Cellâdıma bin yılın baharını vermişim
Sadak boş; ok kırılmış; parçalanmış yay, Anam
Şahmerana küsmüşüm, darılmışım vay anam

O bembeyaz örtünün her mevsim burçlarında
En derin fırtınalar gizlidir saçlarında
Hangi serseri baksa hicabına ansızın
Binlerce şimşek olur taşlara vuran sızın
Senin yitik yılların ömrümün mehtabıdır
Bir uzan da, üstüme çöken dağları kaldır
Bebeğini yeniden beşiğine koy Anam
Dört yanımdan devlerle sarılmışım vay anam

Diyarında şakayık bulduğumuz günleri
Hâtıralara gömüp çoğaltmışız kinleri
Her birimiz uzakta yaralı gezginleriz
Doruklara bakarken kuyuları dinleriz
Elimizden tutanın gönlü siyah, kalbi loş
Kapımızı kıranlar penceremizde sarhoş
Yeniden o cihangir elbiseni giy Anam
Zehirli çeşmelerde durulmuşum vay anam

Ayrılıklar çekse de ayağımdan, tutarsın
Şefkatinle büyüyen çiğdemlere katarsın
Her damlası hüzündür alnımdan sızan terin
Biliyorum; silecek o cefakâr ellerin
Kıtalar ötesinden gelse de bahtıma güz
Ne yetim kalacağım yüreğinde, ne öksüz
Beni artık dirilen bir şehzade say Anam
Sanma ki tükenmişim, yorulmuşum vay anam

BABALAR GÜZELİNE MERSİYE

Gittin; dünya bir kafes, devâ mahpus, söz ketum
Gittin; çekildi suyu can nehrinin; kaldı kum
Doruklarda bahardın, derinde servi boylu
Muhabbet fedaisi, yiğit, cihangir soylu
Göklere yönelirdin gece gündüz, susardın
Zamana defineler verip mekânı sardın
Yetim kalmış çiçekler sana meftun bakardı
Yuvanda gülkurusu bakışların kokardı
Tenhâda çoğaltırdın gözlerini kimsesiz
Gözlerin başkaları için ağlardı sessiz
Bereket dağıtırdın çocukların kalbine
Sonbaharına erip döndürüldün Rabb'ine
Kör bakmayı bilmezdin; özde ruhun yanardı
Rüzgâr, yağmur ve güneş seni meczup sanardı
Şimdi yansın kapılar, pencereler kırılsın
Vadiyi sel götürsün, dağ ikiye yarılsın
Öncü bir kıyametten geçtiğin ândı ölüm
Sen rüyadan uyandın; senden uyandı ölüm

Bu gün kardelenlere kanın sızdığı gündür
Bu gün Samanyolu'nda aşkın gezdiği gündür

Ân gelir, seni nâçâr kılan dert nîran olur
Alıcı kuşlar gibi vurulup vîran olur
Yedi iklimden sorar düşlerini yârenler
Buhurdanlıkta taşır hâtıranı erenler
Kırlangıç yuva yapsın şimdi lâlezarına
Erguvan tohumları ekildi mezarına
Bu mezar taşı kime ne söylüyor; bu yıldız
Bu gök, yaralı bulut, çâresizlik; bu ıssız
Ülkenin hangi dağı, ovası şimdi benim
Seninle sessizliğin koynuna girdi tenim
Âh kırılan ellerim, ah çürüyen kanlı göz
Bir cefâ girdabında dalgalanıp yandı öz
Her yüzde bir tebessüm oluyor filizlerin
Haramilerde bile ışıldıyor izlerin
Nâm yurdunda gölgeydin, merhamet burcunda dev
Sokak garip; münzevi bir rüyada şimdi ev
Hicrana varan yolun her köşesinde serap
Şehir şehir ürperiş, ülke ülke ıstırap

Bu gün hüznün şairi lif lif çözdüğü gündür
Bu gün kalemin "eyvah" diye yazdığı gündür

YAKLAŞ

Yaklaş; suda bir tohum çatlatıyor gölgeni
O mecnun pervaneler görmüş rüyada seni
Ve ben, yasak meyvenin çürüdüğü daldayım
Okyanuslara kırgın deli bir kumsaldayım
Yaklaş; mağrur savaşçı sadağında ölmeden
Elif lam ülkesini kaf ikiye bölmeden
Yaklaş ki; nağmeleri kan tutuyor şarkının
Yine vîran olmasın minnet burcu korkunun
O gün siyah köprüye ağıt yakan kediler
Seninle göğe giden yolları görmediler
Yürü ıssız köşenin en vefalı yerine
Yürü henüz gelmeyen bir günün mahşerine
Kararmayan gündüzün kalbinde sûra yaklaş
Kır bütün zincirleri ey hayal, nûra yaklaş

UZAK DUR

Uzak dur, uzak duran çiçeğin kokusundan
Işıktan karanlığa süzülüp giden sudan
Dağılan bir yuvanın başını bekleyen kuş
Uzak dur ki, bakarsın tam göğsünde vurulmuş
O nasıl bir bahar ki, yollarına kan döker
O nasıl gökkuşağı, göğüne perde çeker
Uzak dur rahminde küf taşıyan analardan
Ruhunda gölgesini görmeyen aynalardan
Neyi var, beyazından mahrum bırakan canın
Neyi var, sırlarına gülümseyen fincanın
Beri gel güle katran damlatan aşk kirinden
Uzak dur ihtirasın o mağrur şiirinden
Çemenzârı inciten her belâdan uzak dur
İçindeki bin yüzlü Kerbelâ'dan uzak dur

HÜZZAM YANGINLARI

Birinci yangın

Ve bir gün ağlayacak içinde son tebessüm
Dudaklarında şarkı buzları, nağme kanı
Sen bildiğin gibi dur yolların ortasında
Hâlâ mı arıyorsun bir kölenin yasında
Gökte saçların için gül devşiren hakanı

Dudaklarında şarkı buzları, nağme kanı
Ay damlatıyor yüzün toprağıma bembeyaz
Sen yine de habersiz yürü kalbinde şehrin
Bir gün elbet dumanı dağılır tepelerin
Adım binlerce hüzzam olacak; ruhuna yaz

Ay damlatıyor yüzün toprağıma bembeyaz
Nasıl böyle bigâne kalıyorsun ey bahar
Kıvılcımlar rengârenk acılarla geliyor
Bir alev yağmurunun suları çiseliyor
Bulutların ardında o yanardağ tenin var

Nasıl böyle bigâne kalıyorsun ey bahar
Sensiz kaldıysa yüzüm, hüzün kıvamındadır
İster misin her yanım kara kışla donansın
Yolcu susamış, bırak, içip hülyana kansın
Zaman son bir fanusun kırılan camındadır

İkinci yangın

Bir nevâ perdesinde filizlenen kıvılcım
Narçiçeklerine son rüyayı hatırlatır
Alevden bir gergefse tahammül, ruhumuzun
Titrek avuçlarına her gece kan damlatır
Hangi gönül ressamı dokunmuştur bilinmez
Bir kalbin mehtabına böyle tenhâ ve uzun

Alevden bir gergefse tahammül, ruhumuzun
Aynaları yine boş, yine yalnız ve dalgın
Sen hangi Mevlana'yı arıyorsun ey bahar
Karanlık bir alevin yâri midir bu yangın
Bekle ki, gül yağmuru yağsın kirpiklerine
Elbette her hayalin bir hicaz dörtlüsü var

Sen hangi Mevlana'yı arıyorsun ey bahar
Şarkılarda batıyor hümayun tekneleri
Dördüncü ses bir kuşun kanadında tevekkül
Akıl, suya gölgesi düşen esrarlı peri
Çiçeklere bakarken kararıyor gözlerim
Neden Yusuf yüzlüdür göklere savrulan kül

Dördüncü ses bir kuşun kanadında tevekkül
Hisar perdesinde su, kırlangıçlar ve zehir
Çürüyen bir câzibe tutuyor ellerinden
Yaslı bir mağaradan süslü bir cennete gir
Nice yangın saklıdır hüzzam ırmaklarında
Akkor binlerce deniz boşalıyor terinden

nurullah genç

Çürüyen bir câzibe tutuyor ellerinden
Tehlikeli sularda sanma ki yüzün güler
Korsanlar alır bir gün kaptanlık beratını
Suya hükmedemezsin; düşmanındır gemiler
Güneşin battığı yer âşiyanın olmadan
Kendi dağlarına dön ve hazırla atını

Son yangın

Kül oldu coşku ve âh; nazlı aksın ister su
İsterse ırmakları salsın toprağa birden
Toprak her damlasında bir deniz taşıyacak
Susuz ölüp de sonsuz uyanınca kabirden

Elbette ağlayacak gündönümünde sessiz
Uçup giden bembeyaz kuğusuna özlemin
Neden öyle bivefa bakıyor gözlerime
Yıllardır dalga dalga bir aşk arayan zemin

Nağmeler isterse gül getirsin ötelerden
Yaprakları bir alev yalımıdır; bilecek
Bilecek de, göklerden bulut bekleyen toprak
Mağrur kıvılcımları gözleriyle silecek

Çürüsün dipte tohum; infilak etsin vera
Rüzgâr yok; yalnız akkor fırtınalardır gelen
Ey ruhum, sen de artık bu esrarlı yangının
Fecre kadar uzayan gölgesinde gölgelen

Ey ruhumun yoldaşı bedenim, aynaya bak
Eskiden beri âteş yurdundasın, sarısın
Tutuşan her hücrende bir bahar dirilecek
Sen ki, zaten toprağın yorgun hükümdarısın

nurullah genç

BABASI ÖLÜNCE ŞAİRİN

Gökler yıkılmış, can dağlarına kar yağmıştır
Güneş ansızın infilâk edip kararmıştır
Ruh nâlândır akşamleyin göğüs kafesinde
Nasıl da handândı bir bayram arifesinde
Bir rüyadan uyanmış, ferahfezadır şimdi
Bilmezsiniz, yâr burcundaki o yiğit kimdi
Bakışları neden öylesine parlıyordu
Çektirdiği son fotoğrafında ağlıyordu
Bir vedâ iklimiydi gözlerinden yayılan
Belki O'dur, aşkıyla ölüp şehîd sayılan

Ömrünce dünya için ne şikâyet, ne bir âh
Peygamber çiçekleri kokan yolcu: Seyfullah
Bir ömür kutlu bahçelerde gezinip durdu
Yüreğimi sonsuzluğun rengiyle doldurdu
Gidince, çöktü birden muhayyel saraylarım
İntizara gömülecek günlerim, aylarım
Sesinin yankısı var hâlâ kulaklarımda
Sevdiği sözler kıvranıyor dudaklarımda
Hasret yakacak yurdumu yıllar yılı artık
Emânetini bir gül gibi kabrine bıraktık

GÖZLERİN ÇAĞIRIYOR BENİ

Sevdalı sular süzülüyor aynalardan
Damlacıklarında hicranlı yüzün
Ben kapıları aldatıyorum günbegün
Sen pencereleri
Ben denizlerin koynunda martılara yalanlar söylüyorum
Sen gemilere
Sonra liman bilmez korsanlara terk edip
Issız adalara sürüyorsun ellerimi
Gitmek istiyorum çakıp da kaybolan şimşekler gibi
Gel gör ki, önümde hâtıralar mahzeni
Parmak uçlarımda paslı çiviler
Bütün zindanları yıkarak birer birer
Gözlerin çağırıyor beni

Gözlerin en soylu atların koştuğu bir bahar gezegeni
Çeşmelerin bakınca gülümsediği
Irgatların göklere yöneldiği
Latince bilenlerin nergis akşamlarında
Göllere meydan okuyup
Kıyısında şarkılar dinlediği
Tutkular değirmeni

İnciterek aşk kitaplığındaki bütün harfleri
Kirpiklerinde efsane şairlerin mağrur kalemleri
Gözlerin çağırıyor beni
Kaşlarının cilveli bir ahu gibi
Ömrümüze düştüğü günden beri
Köleleri ağlattın ey sevda semenderi

Adı konulmamış yıldızlardan koparak
Vadilerde biriken yalnızlığım
Kalbimi avuçlarına almış
Tutuyor sana doğru

Çölde bir kuyuya mı bırakayım ellerimi
Geceye otağ mı kurayım buzullar ortasında
Ne yapayım bilmiyorum ey acılar bedesteni
Biraz ateş ve hüzün
Biraz köpük ve leylak
Gözlerin çağırıyor beni

Gittim son ışığından bakışlarının
Kırdım kanatlarını bin bir gece masallarında
Zümrüdüanka kuşlarının
Şimdi nasıl da yürüyorum dağlara karşı farkında mısın
Umursamıyorum boğazımda düğümlenen yolları
Bulutları susturuyorsun söylemesinler diye
Turnaların toprağa dökülen definelerini
Damıt kalbini kuşkulu yokuşlardan
Kurtul karanlığından fotoğrafların
Her köşede o isyan, o intihar cinleri
Her menzilde leylayı küçümseyen gölgeler
Ne seni görüyorum hayatın boşluğunda
Ne de son anlarında resmini büyütüyor
Yokluğunla savaşan intihar temrinleri

Gizlenme ardına fesleğenlerin
Bahaneden bıkmıştır bezirgânlar, mevsimler
Unutulmuş sancılı haykırışlar uğruna
Derinden ve telaşsız bir uyanıştır şiir
Bu yüzden zehire batmış urganlar gül kokulu
Bu yüzden gözlerine ayarlıdır saatler

O öpüp okşadığın yaprak düştüyse şimdi
Kim bilir hangi zaman gönlüme uğramıştır
Kollarına aldığın mutluluk servileri
Bana dokunduğunda sessizce ağlamıştır
Simyası bozulduysa dilimin, kelimeler
Bir volkandan geriye kalan ırmaklar gibi
Bilinmez ki nereden akmıştır yüreğime

Geçerek en azılı köprülerden, duraksız
Varmak için sevdanın tükendiği ülkeye
Duygularına ölüm yüklüyorum ömrümün
Yaklaştığım her sahil tutuyor ellerimi
Mor bir yangın, hercai dalgalar, kum taneleri
Haramiler iniyor dağlardan apansız
Ardım sıra gölgeler, gökkuşağı
Rengârenk uçurtmalar gibi kaplıyor göklerimi
Gözlerin çağırıyor beni

Oysa ben hiç görmedim dünyada gözlerini
Takılmadım engellerine nilüfer bakışlarının
Bir ses beklediysem yankılansın diye evrenimde
Kalbinden benim adıma
Sevdalı bir vuruşun özlemiydi süsleyen
Sokaklarımı, şehirlerimi
Gözlerin çağırsa da beni
Çağırmadan kalbin çatlayan gözlerimi
Görmeden ellerinde hangi toprakların yayılıp
Hangi tohumların yeşerdiğini
Tutunmayacağım zamana dilenci gibi
Hâlâ uzaklardan işaret parmağıyla
Gözlerin çağırsa da beni
Gidiyorum; adımlarım ölümlü güz kefeni

MAĞARADAN ÇOCUKLARA YANSIYAN-I

Yolunuzun üzerinde oyuncaklar
Karpuz kırmızısı
Muz sarısı
Ölüm siyahı
Siz hangi ülkenin sürgünüsünüz çocuklar
Eflatun bir mağaradan
Âmâ gibi bakarken gözleriniz
Neden öyle yaşlanmışsınız
Ecel kadar hüzünlü
Sonbahar kadar güzelsiniz

İsmini sayıp durduğunuz şeylerin
Tenhâsında nasıl da mahremsiniz
Biraz toprak
Biraz ateş ve deniz
Kum saatlerini ürkütüyor düşleriniz

Harflerin esrarlı kıvılcımları
Hecelerin dumanlı yanılgısı
Küfürle şiir arasında
Kanın binlerce yıllık efkârını yakıyor
Bir de o dağlar gibi güvendiğiniz
Müphem mezarlara gömülüp kalan
Mağrur kelimeleriniz

Belki de uykuyu hayat bellemişsiniz
Yurdundan bîhaber bezirgânlar gibi
Acılar bedestenine
Bırakmışsınız ellerinizi

Ana rahminden ölüme giden
Her yol bir gezginin avuçlarıdır
Rengârenk yumaklardır biriken
Son pazarında yalnızlığının

MAĞARADAN ÇOCUKLARA YANSIYAN-II

Gölgelerin bal mumundan
Ay ışığından
Şairlerin korkularından
Aynalar bulduğu yerdedir bahçelerimiz
Biz o bahçelerde kuşlar besleriz
Girdiğimiz gün kapılarından
Kanatları gözlerimizi
Kundaklayıp sonsuzluğa taşıyan
Tüylerinde son kanlı coğrafyanın
Koca bir tarihten arta kalan küllerini
Ve seni buluruz ey bahar

Suya anlatacağı masal kitaplarını
Denize açılmayı bekleyen her geninin
Kaptanı bir mağaradan almıştır
Oysa harflerin evvelinde mi
Nihayetinde mi bilmediğimiz
Bir garip esinti, bir garip yağmur
Zamansız bir yürüyüşün ardından
Mağaraya sızan o mağrur ışıkların
Bulutlarından yağmadır içimize

Siz hangi yağmanın peşindesiniz çocuklar
En karanlık köşelerinden mağaranın
Yeminler toplayacaksınız yakında
Önce şairleri vuran
Sonra yalancıları
Bir fırtınanın ardından
Teraziler, tutanaklar, tanıklar

Çocuklar
Büyümek
Yüksekten bakmak değildir bir kalbin evrenine
Mahkûmken mağaranın oyuncak denizlerine
Sonsuz parıltısına ulaşmaktır nehirlerin

Çocuklar
Bilmelisiniz ki ölümün rahmi
Ana rahminden daha karanlık
Ve daha derin

ÜSKÜDAR, DENİZ VE SEN

Nice haykırsam da kan duymuyor çığlığımı
Sessiz bir aşk rüzgârı şimdi ruhumdan esen
Bıraktım bir kenara kahrı, isyanı, gamı
Ne kadar güzelsiniz Üsküdar, deniz ve sen

Gemiler hep yukardan bakıyor kayıklara
Kalbini arayanlar Kızkulesi'nde mağrur
Kanıyor İstanbul'da kabuk tutan her yara
İstanbul uyanınca gözlerine vurulur

Bu şehrâyin, martılar, bu efsane kokusu
Bir senin saçlarına ağlıyor, bir de göğe
Bin bir çiçek açmış da gülümsüyor bana su
Bense göz kırpıyorum şu muammâ feleğe

Hangi kaptan vuruldu uzaklardan yüzüne
Sen hangi okyanusun sultanısın ey peri
Ey peri, bir dokunsan ruhumun denizine
Görürsün, nasıl olur mutluluğun elleri

YALNIZLIĞIMDIR

Güvercin kanat çırpar bir rüya mahşerinden
Tüylerinden yerlere sızan yalnızlığımdır

Deniz en son resmini verir bana derinden
Arkasına şiirler yazan yalnızlığımdır

Yüzüme dalgın bakıp fırtınalar göğünden
Pencerelerde beni üzen yalnızlığımdır

Garipler beni sorar bir kış günü şehirden
Sokaklarda sessizce gezen yalnızlığımdır

Ayrılıklar beslenir içimde bir nehirden
Çakıllardan kanımı süzen yalnızlığımdır

Ekmeğime, suyuma hüzün katan, zehirden
Bazen kırılganlığım, bazen yalnızlığımdır

ORTAKÖY'DE BU AKŞAM

Maviden kaçıyorum, siyahtan, kırmızıdan
Belki tarih gizemde, lâcivert isyandadır
Usanmışım sözümü mahkûm eden yazıdan
Beni yakan kıvılcım senin coğrafyandadır

Hâlâ papatya kokar hâtıralarda yüzüm
Tellerini özleyen kırık bir saza döndüm
Yokluğunda bilmem ki neden böyle öksüzüm
Çokluğun ortasında beliren aza döndüm

Bilirsin yüreğimde soluklanan devleri
Parmak uçlarındadır beni yakan tebessüm
Bin bir defa büyüsem, doldursam da evleri
Geceyi alkışlayan sefil dünyaya küsüm

Kıyıdan fısıltılar geliyor kulağıma
Dalgalarla martılar fısıldaşıp gülüyor
Deniz gülümseyerek takılıyor ağıma
Yukarıdan üstüme yıldızlar dökülüyor

Ortaköy'de bu akşam ufuk nazlı, gök nârin
Hayaller dalıp gitmiş çılgın derinliklere
İçimde mutluluğu biriktiren ellerin
Senin gözbebeğinden bakıyorum göklere

FARKINDA MISIN HAYAT GİDİYOR ELİMİZDEN

Yoksa gözlerin midir gökyüzünde yıldızlar
Kalbinde gizlediğin masallarda her mevsim
Gül kokan karanfiller, lâle renkli yaldızlar
Yağmura başkaldıran gözyaşı, aşk ırmağı
Ya senin yollarında biriktirir kışları
Ya da benim yurdumda sonbahardır genç kızlar
Kuşkular bizi bekler yolların ayrımında
Bulsak da bahçemizde unutulan kuşları
Aldılar bulutları yorgun düşlerimizden
Farkında mısın, hayat gidiyor elimizden

Ne hazin, yürüyoruz simsiyah menzillere
Oysa bir güneş gibi başucumuzda sevda
Gülümsüyor lekesiz tenhâsında yüzlerin
Şarkılara sığınmış, yapayalnız ve derin
Yürüyoruz karanlık, hummalı bir dehlizde
Gelincikler ağlıyor ayak izlerimizde
Neden hep ikiyüzlü tutkular ve aynalar
Yitirdik esrarını bütün maviliklerin
Nağmeler de ürküyor bu garip hâlimizden
Farkında mısın, hayat gidiyor elimizden

HARFLERİN SİMYASI

Hangi rüya çaresiz, hangi mazmun yaralı
Neden bir muammaya beni kurban eyledin
Senin o nehir kokan dergâhına varalı
Hep o mağrur denizin şarkısını söyledin

Kendisine sevdalı şâh-ı giryan nerdedir
Bir sükût zindanıdır onu bekleyen ölüm
Sine vîran, titreyen canı bile yerdedir
O bir niran-ı keder, hân-ı rüsvâdır gülüm

Yıllardır hükmediyor devlerin dünyasına
Bu kadar mı yanıldım diyorsan, kalbine gir
Bak nasıl da dokunmuş harflerin simyasına
Onun dudaklarında gevherân oldu şiir

Hani benim kırmızı düşlerim; nerde beyaz
Bu sahrada ne sultan, ne divane olunur
Bahar tükendi ömrün toprağında, gitti yaz
Güz renkli bir şairin ruhu nerde bulunur

Neden rüzgârlı yüzün aynasıdır umudun
Bilmez misin, korkunun dudakları tendedir
Güneşe varmak için gözlerimde uyudun
Sanma ki, her hayalin girizgâhı sendedir

AYNA

I

Bu nasıl bir yağmur, nasıl zelzele
Gittiğim her yerde ıslanıyorum
İçimde göklerin karanlığı var
Yolumu kesiyor dereler, dağlar
Ruhum bir denizde büyüyen ada
Bir rüya mı gördüm bilmem aynada
Neden yıldızlara yaslanıyorum

Senden uzaklaşıp nereye varsam
Karşıma çıkıyor tozlu bir ayna
Bakınca, rengine boyanıyorum
Nasıl gülümsüyor gözlerin bilsen
Yüzün o rüyayı hatırlatıyor
Parlıyor bembeyaz çizgileriyle
Vîran oluyorum ve yanıyorum

nurullah genç

Suskun kaldığımda, yıldırımlara
Bakıyorum; beni anlar mı diye
Şimşekler izimi buluyor, heyhat
Birden tükeniyor, usanıyorum
Neden sararıyor geçtiğim yerler
Elimin değdiği her şey mustarip
Bu kadar mı zormuş yürümek sana
Hangi gece, nerde uyursam, garip
Yine aynalarda uyanıyorum

Aklıma düşünce o siyah sürgün
O ayin sonrası aşikâr olan
Seher nöbetleri, kuşluk düşleri
Göğün kapısına dayanıyorum
Bazen ağlayarak, bazen gülerek
Bir dua, bir nida ve bir haykırış
Bana bu sevdanın ruhsatı gerek
Neden kapanıyor üstüme gökler
Sanki üzülüyor buna melekler
Yoksa yeniden mi aldanıyorum

İşte, sustu sesler, kayboldu şeyler
İçimde birikti şimdi bir tufan
Gemiler almazsa beni koynuna
Bu gönül seyyahı bilmem ki neyler
Yine de bir yol var, inanıyorum
Meğer can ırmağı tende boğulmuş
Hâtıralar yurdu tarumar olmuş
Beni yüreğinde bulmuş aynalar
Ben hep aynalarla sınanıyorum

II

Sır saklamaz bilirim ayna, canın içinde
Alıyor her gecenin mehtabını bu ağrı
Kâinat mı yanıyor bir aynanın içinde
Ateşinde yol bulan var mıdır göğe doğru

Sen, en güzel aynada görebildin mi seni
Hangi ruhun kokusu yayılıyor âleme
Vermeseydin münzevî bir şaire gölgeni
Gülsuyu damlar mıydı bu esrarlı kaleme

Ellerinden kim tutar dağlara çıktığında
Yollarında büyüyen sevda izleri kimin
Âyine-i Rahşân mı kırılır baktığında
Yaraları kan ağlar söyle, hangi hekimin

Sen misin yüz vermeyen, aynalar mıdır bana
Sinendeki her mevsim feleğin âhı mıdır
Hangi ten güle döner düştüğünde yangına
Yoksa ten aynaların bende günahı mıdır

III

Bir rüyayla geldiler o uzak nehirlerden
Su siyahtı; dudaklarında kızlar
Aynalara, gece gündüz esriyip
Saçlarında parlayan yıldızları sordular

Belki de bir gergefin kalbindeydi elleri
İlmeklerinde hayal tecellî makamında
Bekledi son kahramanın
Hangi merhametin mağarasında
Büyüyüp geceyi kuşattığını

Aşktan ve ayrılıktan azade
O tenhâ meleğin gölgesi benim
Anlar mı karanlığı
Son cellâda verdiğimi bu akşam
Aşk öyle bir tufandır ki içimde
Yanıyor aynada kaybolan tenim

Çoğaltırım o gölgenin ufkunda
Ayçiçeklerini ve yalnızlığı
Şimdi her ayrılık kanlı bir bahar
Orada, işte tam orada
Bir özsuyu çeşmesidir ki, ruhum
Neylesin uçmayı bilmeyen kuşlar

Bir damlanın bir denizin kalbine
Bir hayalin esrarlı bir evrene
Dönüştüğü yerdeyim
Sen çimenlerin, çiçeklerin arasında
Ellerimin altındasın ey mevsim
Alsın beni kollarına yeryüzü
Sarsın beni saçlarıyla şimdi gök
Ne hudutta türkü söyleyen umut
Ne evimde gözlerine perdeyim

Götür derinliğine o insan sarayının
Bakayım ıslak pencerelerden
Nihavent bir şarkının
Sızdığı tebessüm kapılarına
Dokunmadan girmemeli toprağa
Orada, işte tam orada
Bulacağım ağlayan yetimleri

Aynı yönde buluşan pervaneler
Tutsaktır düşlerinde büyüyen mahkûmlara
Yürürsün; uçuşur sonbahar yaprakları
Her biri bir bahçede yemyeşil şimdi
Yürürsün, dağılır gecenin zülfü
Her tel bir süreyya, dalgın, rüzgârlı
Yürürsün; gözlerin daha bir parlak
Ruhun, en isyankâr günüdür ömrün

IV

Senin sessizliğinden alırım sözlerimi
Sûretin harflerimin kıvrımlarında durur
Yoksa bir feryat mıdır gökyüzünde bulutlar
Sinende mi taşırsın ayna kırıklarını
Senin fotoğrafların benim âmâ gönlümden
Alıp gider güneşin kuytularına beni
Aklımı ellerinde cana ziyan görürüm
Unuturum feleğin rüyalarında seni

İskender'e sormalı mezarının rengini
Nice mermer simsiyah dökülür de yerlere
Ah, bulursun orada aynaların cengini
Nice talih kuşunun vurulduğu andır bu
Bir hançerin ucundan bir hayale damlayan
Son aynanın kalbinde ağlayan son kandır bu

DUVAK

O maral, kölesi uygarlığımın
O maral nihândır, dokunur bana
Orda, bir ummanın dudaklarında
O muhibbî gemilerden yayılan
Segâh bir yalnızlık fırtınasıdır
Kaptanların ölümüne son ağıt
Son deniz feneri aydınlığında
Kapanıp kalmışım, göçemiyorum
Kendi hayalimden geçtim de artık
Onun hayalinden geçemiyorum

Orda bir pencere, tüller içinde
Kerem'in âhıyla tutuşup yanmış
Kırılan camları Aslı'yı arar
Selvi'yi anlatır dağ türküleri
Bir Şirin var orda, elleri bahar
Dağlara vurayım kendimi artık
Ateş olsam, söndürüyor karayel
Kuş olsam, çare yok, uçamıyorum
Alevden bir fanus içinde ruhum
Orda bir pencere; açamıyorum

Ordular mı tutmuş iki yanını
Bir köprü var orda, kızıl kıyamet
Yüzüm bin parçaya bölünmüş ayna
Kimi bekliyorum yol kenarında
Her yerde karanlık darağaçları
Ne ay var içimde, ne de yıldızlar
Susuz koydu beni ırmak ve bulut
Çeşme başındayım, içemiyorum
Ah çürüyen ayaklarım, ellerim
Orda bir köprü var geçemiyorum

Bir duvak, kaybolan ufkunda ömrün
Kırmızı çiçekler topluyor yine
O beni bekliyor tozlu yollardan
Ben onun izinde, yâr dağındayım
Birkaç kasımpatı, birkaç şakayık
O sükûn evinde göz hapsindedir
Ben duman dumanım uçurumlarda
Bir istilâ, bir cehennem şarkısı
Ne kadar baksam da kalbine aşkın
Beyazı siyahtan seçemiyorum
Kurşun dökülüyor parmaklarıma
Orda bir duvak var, açamıyorum

Sarı tarlalardan yürüyüp geldim
Keklikler, sülünler ağladı bana
Yağmur yağdı; sel gitti yüreğimden
Ah, bütün selleri nasıl da sevdim
Ey sonsuzluk bâkiresi, ey rüya
Açamadım duvağını bir türlü
Alevden perdeler girmiş araya
Çehrende rüzgârı esiyor hüznün
Kirpiklerin titrek; gözünde yaş var
Ağlamak mı istiyorsun, gel bana
Kapan ellerime sonsuza kadar

NİKAP

Sessiz bir nehir olup sana doğru akarak
Usulca varmalıyım bir şehrin dağlarına
Bilmiyorum kaç defa sarmalıyım gökleri
Bir kölenin en gizli sevdasına bakarak

Kâhinler kime doğru yürüsünler bu akşam
Onlara yanılgının çöllerini getirdim
Eskiyen resimleri, unutulan evleri
Kendi korkularında arasınlar bu akşam

Bir efsane, hayatı gizleyen bir pelerin
Bir şiirin en yalın hâlidir unutulmak
Ağaçlar boynu bükük duruyorsa bahçede
Arala, zülüfleri görünsün perdelerin

Göğün hangi katında taradın ki saçını
Gölgesi dokunuyor yeryüzüne uzaktan
Her ruh kendi yüzünü ararken aynalarda
Sen bir su kenarında bulmuşsun Hallac'ını

Sen yüzünde bir rüya kilidi taşıyorsun
Ne yağmurda ıslanıp dökülüyor yıldızlar
Ne de karanlığında kayboluyor asuman
Dolunaydan geçerek nura yaklaşıyorsun

Şimdi her şey bir kalbin derdine pervanedir
Özüne gurbet olan bilemez can vereni
Görebilseydi güneş, sarı bir yaprak gibi
Düşüp avuçlarına sorardı: Ölüm nedir

ÖLÜMSÜZ

Karanlıkta bir meczubum; gülümse
Gözlerinden güneşini ver bana

Gök seninle masmavidir; bulutlar
Dalgalansın, deva olsun yer bana

Mezar taşlarına baktığım zaman
Dile gelir, sırlarını der bana

Ey arının kovanında büyüyen
Çiçeklerin mahremini sor bana

Nerde görsen bir rüyayı, an beni
Dağlarını, kuşlarını yor bana

Bir gülzârı getirmişken kapına
Sahradan mı bakıyorsun yâr bana

ZERRİN

I
Her ilkbahar vermiştim gölgelere ben beni
Bana pusu kurardım ben benim yollarımda
Bir hayalin kalbinde diriltince sen beni
Bak şimdi bir dolunay duruyor kollarımda

Yeniden gülümsüyor gözlerimde bir köle
Bak, turnalar konuyor dağlarıma yeniden
Gül tohumu ekmişsin o alevden kâküle
Dönüp sana geliyor senden uzağa giden

Yerçekimi nereden alıyor cevherini
Gökler neden bu kadar yakın ayaklarına
Işığını görenler terk ediyor yerini
Bir simyacı ağlıyor saçının aklarına

Gülümse, bahar olsun can evimin kışları
Ağlama; hasbahçenin çiçekleri soluyor
Süzülürken, yüzüne vurulan gözyaşları
Bende zehir damlası, sende zerrin oluyor

II

Simyacının bu akşam
Yine gizli
Ve sessiz
Yanan avuçlarından
Dökülüyor saçların

Nasıl bir dünya ki bu
Yine yorgun
Ve sisli
Beni darağacından
Kurtarıyor suçların

Hayır hayır, göl değil
Ne bir kuyu
Ne vadi
Irmak değil, çöl değil
Kalbimdir gittiğin yer

Evet evet, ondadır
Ne bir ölüm
Ne cellat
Seni yedi kat göğe
Fısıldayan gölgeler

Durma öyleyse, yürü
Orda ışık
Ve yıldız
Gözlerinden ötürü
Kavrulacak asuman

Kaldı mı benden başka
Orda bir sır
Ve gezgin
Simyacıyla buluşup
Yârinden medet uman

nurullah ger

GELMESEM

Gelmesem kırılır mı dalları selvilerin
Gelmesem hangi deniz senin kalbinden derin
Yıkılır mı ansızın orda bir can tanesi
Bir duy, yalnızlığımı inleten kimin sesi
Hani bir bak diyorum o şehrin yollarına
Belki bir gölge olup düşerim kollarına
Sen ey beni bekleyen sonsuz acı ve umut
Gelmesem de, göklere bakmadan beni unut

Gelmesem de bulutlar, kuşlar, rüzgârlar gelir
Dağlar senin o rüya gözlerine eğilir
Ufuk alır yüzünün renginden beyazını
Mevsim sana getirir baharını, yazını
Korkma, kış bende kalır yıllar boyu, bilmezsin
Saçlarına damlalar düşer gülüm, silmezsin
İçimden kopmuş gibi dinlersin şarkıları
Gülümserken sessizce ağlatırsın suları

Sular durulmayacak biliyorum bu yerde
Beni bekleyen hayal ölümden az ilerde
Derdimde hangi çığlık biriktiyse, söyledim
Sevda denen ateşi tende pinhan eyledim
Ne geçtiğim topraklar benimle bakar sana
Ne de yokluktan sızan zehir karışır kana
Korkma, karanlığın da bir gün yüreği sızlar
Gelmesem de, ruhumdan sana gelir yıldızlar

LİME LİME

Gel karanlığıma korkma; yıldızlarım var
Karanlığım kadar büyüktür yıldızlarım
Gel yalnızlığıma, yalnız kalsın acıların
Nisan kelebeğisin, yüreklere konup kalkan
Haziran çiçeğisin, tenhâlarda yağmur kokan
Rüzgârsın, esip geçmeyi bilmeyen rüzgâr
Rüyasın her gece görüp görüp ağladığım
Kader köprüsü, gözyaşlarım üstünde
Avuçlarımda ıslan sonsuza kadar

Geçmek istiyorsam tutunmalıyım saçlarına
Vurmak istiyorsam dağlara lime lime kendimi
Bırakmalı şehrin tutsaklarını zindanlarımdan
Seninle kahve köpüğünde, çay sıcağında
Bulmalı kaybolmuş yollarını ülkemin
Söyle, pencerelerden ufka bakan ayrılık
Beni böyle susturan yüzün baharı kimin

Sürüyü bozkırında yitirmiş çobanım ben
Aklını suya vermiş deli bir gezgin
Gel topraklarıma, korkma, ırmaklarım var
Topraklarım kadar büyüktür ırmaklarım
Her sabah ellerime düşer derin dalgalar
Damlalarından alır ruhumu her kelime
Bırakır uzağına terk edilmiş akşamların
Ömrümde sana dair ne varsa, lime lime

YÂR BENDEN GİDER

Gider ne varsa içimde durduğum zaman
Giderim; son bakışı olur yalnızlığımın
Hafif bir duman tüter bembeyaz izlerimden
Sen bir yabancısın, bilmiyorsun yüzümün arkasında
Açan peygamber çiçeklerini
Sen henüz gelmeden gidensin ellerimden

Sarı bir rüzgâr esti saçlarından bulutlara
Damlalar altın rengi düşüyor avuçlarıma
Sen bir karanlıktan gelirken ince ince
Ben bir değirmenden gidiyorum uzaklara

Bilsen nasıl yıkılır üstüme hayal uçurumları
Her ova bana gelir; dağlar benden gider
Kuşatır ufkumu siyah bir gök ve yağmur
Ağlar benden gider
Gelir bir Meryem ansızın kalbimin tenhâsına
Bir İsa bırakır avuçlarıma; saçlarıyla güneşi
Bağlar benden gider

Ah, kim giderse gitsin, ne hükmü var
O ki aldatır beni zaman, yâr benden gider

SONSUZLUĞUN DİYARINDAN

Güneşten mi geldin, böyle yakıcı
Gökkuşağından mısın, böyle rengarenk
Mayıs çiçekleri neden bu kadar
Güzel bakıyorlar rüyalarımda
Denizlerin soluğundan yayılan
Bir bulutun yeryüzüne sevdalı
Son damlası mıydın karanlıklarda
Sen baharın yâr gününde açan gül
Ben baharın her gününde hovarda

Neredesin, hangi dağın başında
Hangi servi gölgesinde ben yokum
Gece perdeler mi çekti gözüne
Görmedin ruhumu saran alevi
Gündüz uyudun mu sabaha kadar
Yüzünde zamanın buseleri var
Bundandır tereddüt, fırtına, figan
Sen baharın yâr gününde açan gül
Ben baharın her gününde kırılgan

İlk kez baktığında pencerelere
Kuşlar göçüyordu gönül yurdumdan
İlk duyduğun kelimenin harfleri
Soylu birer nehir oldu içimde
Sonsuzluğun diyarından mı geldin
Ağlarken de, gülerken de güzeldin
Toprağından kaldı bende bu yare
Sen baharın yâr gününde açan gül
Ben baharın her gününde avare

Doğrul beşiğinden, gülümse biraz
Gör ki, nasıl tutuşurmuş bir ozan
Şu uçsuz bucaksız yolun sonunda
Kim bilir talihin hangi cilvesi
Aşikâr olunca yağmuru bekler
Bir sarayın bahçesinde çiçekler
Kuruyacak; isyanımdandır sızım
Sen baharın yâr gününde açan gül
Ben baharın her gününde ıssızım

Biliyorum, bütün zindanlar benim
Özgürlük senindir aşk ülkesinde
Ardımda korkunun son bekçileri
Hayatıma çökmüş sisli tepeler
Aldırma, ellerim boş kalsın yine
Ay ışığı düşsün kirpiklerine
Kahra kırgın, yalnızlığa küskünüm
Sen baharın yâr gününde açan gül
Ben baharın her gününde suskunum

Adım atsam, surlar çıkar önüme
Kapıları bir bir kapanır şehrin
Saçlarını kement yapsan, ne olur
Tırmansam burcuna hayallerimin
Sessizce girerim inan koluna
Yüzümü döndükçe Samanyolu'na
Her yıldızı bir işaret sanarım
Sen baharın yâr gününde açan gül
Ben baharın her gününde yanarım

ONLAR

Kimden isteyeyim, bilmem ki kimden
Hangisi Süreyya, hangisi Zuhal
Bilmezler ki alev dolu kalbimden
Onlara yazıldı bu son arzuhal

Birisi geçmişe götürür beni
Birisiyle çıkar yolum yarına
Bilmezler, ârafta kalan bu teni
Terk ettim onların rüyalarına

Salarlar üstüme yağmurlarını
Dağılıp dökülür yerlere canım
Görünce ruhuma yağan karını
Susarım, titrerim; üşür her yanım

Onlar bulut bulut süzülür gider
İçimi doldurur âh sarmaşığı
Gönül ki, yumaktır, çözülür gider
Görmezler göklere bakan aşığı

Güneş kadar uzak bakışlarımdan
Gün ışığı kadar gönlüme yakın
Ya onları alın yokuşlarımdan
Ya beni onlarda suya bırakın

KAYNAR

Kaynar yüreğimde can çeşmeleri
Beyaz bir ülkenin ummanı kaynar
Kim verecek bana o memnû yeri
Mekân değil imiş, zamanı kaynar

Bin bir bahçe kurar rüyalarından
Ruhuma eş olur bütün varından
Dün bu güne gelir, gider yarından
Sultandır; kölenin fermanı kaynar

Şiir sermest olup akar derine
Ruhumu gömmüştür perdelerine
Sordum hayallerin yaşlı pirine
Dedi sende onun dermanı kaynar

Hüküm verildiyse yollar ayrıdır
Ne yakındır bana, ne de gayrıdır
Sanmayın içimi yakan sayrıdır
Ateş olur birden, dumanı kaynar

Bilmem ki kiminle hemhâldir yine
Bağlıdır sonsuzun kopmaz ipine
Bir gün dikilecek umut kapına
O'nda bir meczubun imanı kaynar

Nurullah Genç, *Rüveyda*'da en çok beğenilen şiirlerine yer veriyor. Yılların birikimi dizelerde yeniden dile geliyor...

sular köpürmemeliydi Rüveyda
kırılmamalıydı ıslak dalları hasret servilerinin
ben zehire alışkınım, şerbete değil
rüyalar nefret eder avare duruşumdan
kâbuslar çeker ancak derdimi yeryüzünde
sen gün boyu simsiyah bir ufukla beraber
ben her gece bir Mehdî türküsüyle çilekeş
yargılamak için zeval kayıtlarını
inkılâp bekliyorum